

Той не отричаше нищо. Искалъ и подготвилъ бунта, радвалъ се на победитѣ и не желаелъ да живѣе, ако другаритѣ му изгубятъ. До вратата на сжда всѣки день стоеше една жена съ очитѣ на луда. Всички знаеха, че това е жената на подсждимия. Когато той минаваше край нея, само тогава окото му примигваше, огънятъ изгасваше, сякашъ сълза се показваше въ него. Не имъ даваха да говорятъ. Тя го гледаше, тая малка измжчена жена, и не го познаваше, обезумѣла отъ скръбъ.

Единъ день предъ вратата на сжда, неочаквано, подсждимиятъ се спрѣ и се вгледа настойчиво въ тълпата. Бѣха се събрали най-различни хора. Едни гледаха съ спокойно любопитство, ала нѣкои младежи проявяваха явна враждебностъ къмъ подсждимитѣ. Между тая група Иловъ видѣ Чернева, най-буйниятъ и най-красноречивъ отъ своитѣ другари. Сжщиятъ за когото бѣше излѣзла приказка — ще те видимъ въ деня на борбата. Окиченъ съ значката на една патриотична организация, той и сега бѣше най-буйниятъ и най-красноречивиятъ. Дватамата срещнаха погледитѣ си. Черневъ не се засрами. Излѣзе напредъ и извика :

— Какво ме гледашъ? Знамъ те добре, кой си. Кръволокъ!

Другитѣ младежи съ сжщитѣ значки на патриотичната организация започнаха да се заканватъ и сочеха юмруци. Но Иловъ виждаше само Чернева, безъ да може да скрие изумлението си.

Стражаритѣ го вмъкнаха въ предверието на сжда